U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **LUSKO export import s. r. o.**, se sídlem Radlická 2485/103, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2008, čj. 4767/08-1300-105378, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2010, čj. 11 Ca 210/2008 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 4. 2008, čj. 4767/08-1300-105378, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 6. 8. 2007, čj. 327342/07/005513/6558, kterým byla žalobci vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2006 v částce 151 344 Kč oproti nadměrnému odpočtu ve výši 115 036 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Nesouhlasil s tím, jak daňové orgány hodnotily důkazní prostředky. I když má v daňovém řízení důkazní povinnost daňový subjekt, nemůže být tato povinnost chápána absolutně. Nemusí prokazovat vše, k čemu jej správce daně vyzve. V průběhu daňového řízení předložil veškerou obchodní a účetní dokumentaci. Nebylo jeho chybou, že správce daně nezjistil shodnou účetní a obchodní operaci u jeho obchodního partnera.

[3] Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 18. 11. 2010, čj. 11 Ca 210/2008 – 28. Zdůraznil, že správce daně nepochybil, pokud žalobce vyzval k předložení důkazních prostředků, kterými by žalobce prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění v rozsahu uvedeném na předložených fakturách. Správce daně žalobce vyzval pouze k tomu, aby prokázal přijetí zdanitelného plnění, které žalobce sám zahrnul do své evidence a do svého daňového přiznání.

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V době podání kasační stížnosti byl zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Klimešem, který jej zastupoval již v řízení před městským soudem. V průběhu řízení o kasační stížnosti však advokát Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že ukončil právní zastoupení stěžovatele a žádal, aby soud nadále jednal přímo se žalobcem.
[5] Podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel přestal v průběhu řízení o kasační stížnosti splňovat podmínku povinného právního zastoupení. Nejvyšší správní soud musel posoudit, zda je zastoupení advokátem nezbytné po celou dobu vedení řízení o kasační stížnosti nebo zda postačí, pokud je kvalifikovaným zástupcem především podána kasační stížnost.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl v usnesení ze dne 10. 11. 2003, čj. 4 Azs 32/2003 - 46, k závěru , že *„z dikce ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že stěžovatel, u něhož neplatí výjimka uvedená v § 105 odst. 2 s. ř. s., část věty za středníkem, musí být zastoupen advokátem pro celé řízení o kasační stížnosti. Zastoupení advokátem na základě plné moci, která je omezena pouze na sepsání kasační stížnosti a na její podání, nesplňuje požadavek povinného zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti.“* Soudní judikatura tedy zdůrazňuje, že v řízení o kasační stížnosti je zapotřebí, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem po celou dobu jeho trvání. Pokud by bylo přípustné, aby byl stěžovatel zastoupen pouze pro určitý úsek tohoto řízení nebo pro některý z úkonů (zejména pro sepis kasační stížnosti), nepochybně by soudní řád správní takové pravidlo upravil.

[7] Celým řízením o kasační stížnosti je třeba rozumět dobu od podání kasační stížnosti do vyhlášení rozhodnutí o této stížnosti (§ 120 a § 49 odst. 11 s. ř. s.) resp. vyřízení věci jiným způsobem (např. zastavením řízení o kasační stížnosti, pokud ji stěžovatel vezme zpět). V žádné fázi řízení o kasační stížnosti nelze vyloučit potřebu adekvátní reakce stěžovatele na vzniklou procesní situaci. Nejvyšší správní soud může po podání kasační stížnosti a vyjádření protistrany vyžadovat např. doplnění stanoviska stěžovatele k některé dílčí otázce. Může rovněž nařídit ústní jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Zejména tehdy zřetelně vyvstává potřeba součinnosti se zvoleným nebo ustanoveným zástupcem. Tuto součinnost bude vyžadovat soud při přípravě i během samotného průběhu ústního jednání a rovněž stěžovatel, kterému kvalifikovaný zástupce umožní plnohodnotnou účast a realizaci jeho práv. Není proto žádného důvodu, aby byl stěžovatel po určitou část řízení o kasační stížnosti nezastoupen. Prostřednictvím právního zástupce rovněž probíhá komunikace mezi Nejvyšším správním soudem a stěžovatelem. Vedení řízení o kasační stížnosti a rozhodnutí o ní má vedle řešení konkrétní kauzy též významný dopad mimo účastníky konkrétního řízení, neboť poskytuje právní názor vrcholného soudního orgánu na řešení právní otázky, který je způsobilý ovlivňovat soudní praxi do budoucna. I proto je třeba, aby i účastníci řízení o kasační stížnosti činili jednotlivé procesní úkony na odpovídající odborné úrovni. Ta je zajištěna právě povinnou účastí odborně kvalifikovaného zástupce.

[8] Rovněž není důvod, aby Nejvyšší správní soud nahlížel na jednotlivé případy odlišně a případně vyzýval přechodně nezastoupeného stěžovatele ke zvolení zástupce

teprve s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Takový postup by v konečném důsledku směřoval proti právnímu názoru, který soud zaujal ve shora uvedené věci a byl by v rozporu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Podmínka povinného právního zastoupení by totiž nebyla splněna po celou dobu trvání řízení o kasační stížnosti. Pokud procesní předpis vyžaduje povinné právní zastoupení, je třeba, aby byl stěžovatel zastoupen v průběhu celého řízení. Není rovněž podstatné, zda zvolený zástupce stěžovatele nadále nezastupuje, protože s ním stěžovatel sjednal zastoupení pouze pro sepis kasační stížnosti, či zda ukončil zastupování v průběhu řízení z jiných důvodů.

[9] Nejvyšší správní soud proto vyzval stěžovatele usnesením ze dne 22. 11. 2011, čj. 8 Afs 15/2011 - 59, aby ve stanovené lhůtě předložil účinnou plnou moc pro zastupování v řízení o kasační stížnosti. Současně jej poučil, že pokud nepředloží plnou moc ve stanovené lhůtě, soud kasační stížnost odmítne.
[10] Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 25. 11. 2011. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě, ani později, nepředložil doklad o tom, že je v řízení o kasační stížnosti zastoupen. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Jednou z těchto podmínek je v řízení o kasační stížnosti existence řádného zastoupení resp. prokázání splnění podmínek dosaženého vzdělání potřebného pro výkon advokacie. Stěžovatel splnění této podmínky neprokázal. Z tohoto důvodu nelze v řízení pokračovat, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu